

i Halvdelen eller $\frac{2}{3}$ af den Tid, hvori deres Beskæftigelse ellers varer, naturligvis mod at arbejde for Halvdelen eller $\frac{2}{3}$ af Lønnen. Man gør det derved muligt for de gifte Kvinder at beholde deres Stilling, saa at de dog i nogen Grad kan opfylde deres Mission i Hjemmene. En saadan Bestemmelse har ganske vist været gældende siden 1876 under Københavns Kommune for Lærerindernes Vedkommende, men jeg ved ikke af, at jeg har set noget tilsvarende under Staten.

Hvorledes det nu skal gaa med Brugen af denne Lov, bliver Fremtidens Sag. Jeg gentager, at jeg glæder mig over, at den glidende Skala er gaaet ud som Hovedmoment ved Lønningen, og at Lønningen er delt paa den Maade, den er.

Men det forekommer mig, at naar vi nu taler om Lønninger, som der er givet en saadan stigende og muligvis synkende Karakter efter Konjunkturerne, efter Priserne, saa kan vi have godt af i samme Øjeblik at tale om andre Foranstaltninger, der maa træffes for at gøre det saa godt som muligt for Tjenestemændene og spare Staten for Udgifter. Hvis vi nemlig ganske gudhengivent sætter os hen og finder os i, at vore kære Brødre, der arbejder „i Frihed“ i Erhvervene, spænder Priserne op til det mest ublu, saa skal Staten ud med mange Penge. Hvis vi derimod foretager prisregulerende, forbedrende Foranstaltninger mod disse ublu Priser, vil vi baade tjene Tjenestemændene og Staten. Derfor vil jeg gerne i denne Forbindelse bringe i Erindring, at dette naturligvis ikke maa glemmes. Ikke fordi jeg tror, det vil blive glemt, men jeg synes, det er paa sin Plads at minde om det her.

Det er naturligt, at et saa mægtigt Lovværk, som denne Lønningslov er, ikke kan blive gaaet igennem med Fil og Polerstaal i alle Enkeltheder, ikke mindst under Hensyn til, at Staten i Maj Maaned maatte sige til Lønningskommissionen: Ja Folkens, nu maa I skynde jer lidt, for vi skal have den Sag i Orden. Det var forstaaeligt og naturligt, og ogsaa derfor kan der ikke i alle Enkeltheder tages saa nøje fat paa Tingene, som vi vilde kunne, dersom vi havde næsten Livet eller i alt Fald et Aars Tid for os til at gøre det. Det har vi ikke. Det er Forudsætningen, at Loven skal træde i Kraft til 1. Oktober, og de forskellige Kontorer, der faar med Lønningerne at gøre, sidder naturligvis som paa Naale i dette Øjeblik og venter paa at faa Besked om, hvilke Lønninger de skal regne med. Der er ikke en Maaned dertil, og det er ikke nogen lang Tid at have en Maaned til at forberede dette Lønningssystem i. Allerede af den Grund

tror jeg, det haster med at faa Loven færdig. Men det glædede mig alligevel, at den højtærede Finansminister i sine Bemærkninger antydede, at der mellem denne og de andre Behandlinger vilde kunne stilles Ændringsforslag, og saa vidt jeg forstod, var han selv en af dem, der vilde gøre det. Andre ærede Medlemmer har lettet sig for forskellige Hjertesuk med Hensyn til Enkeltheder. Jeg har naturligvis ogsaa nogle. Ganske vist har 58 Deputationer besøgt Folketingets Udvalg, men ikke alting er jo gaaet igennem dernede, der kan ogsaa være gaaet noget i Fisk, og man har da ment gennem Henvendelser til Landstingsmænd at kunne faa noget rettet endnu i den 11te Time. Jeg har da ogsaa lidt. Det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (Ejsing) var inde paa noget af det, jeg ogsaa har faaet Anmodning om at bringe frem, og jeg vil gerne kun nævne et Par Spørgsmaal.

Der er f. Eks. Marineingeniørerne. Marineingeniørerne føler sig brøstholdne — det gør for Resten flere derude — dels over Lønnen, dels og ikke mindst over den Deklassering, de har været Genstand for. Det maa ogsaa indrømmes, at det er en mærkelig Forskel, der gøres. F. Eks. har Ingeniørerne paa Orlogsværftet lavere Lønninger end Ingeniørerne ved Statsbanerne, skønt de udfører det samme Arbejde som disse. Det er i begge Tilfælde Folk i ledende og ansvarsfulde Stillinger, den ene Stilling er ikke mindre ansvarsfuld end den anden. Orlogsværftet er jo ved at gaa over til at blive et mere almindeligt Statsværft, et Statsværft i mere civil Forstand, hvor det, der udføres, i stigende Grad kommer det civile Liv til gode. De Folk, som er dær, udfører altsaa Arbejde for Statsbanerne og i det hele taget for Staten til civile Formaal. Derfor har de følt sig noget ilde berørte af, at de deklasseres, at de sættes under de Mennesker ved Statsbanerne, som har tilsvarende Arbejde. Jeg kan godt tænke mig, hvorfor det er. Det er, fordi Orlogsværftet endnu er et Militærværft. Der er visse Officerslønninger, som man af Ambitionshensyn ikke gerne maa komme over. Men det kan da ikke være afgørende for Rigsdagen. Naar man vederlægger et Arbejde i den ene Institution med et vist Beløb, maa man vederlægge det samme Arbejde i en anden Institution paa samme Maade. Et af Slagordene under denne Sags Behandling har jo været „lige Løn for lige Arbejde“. Dær har Spørgsmaalet ganske vist været om Forholdet mellem Kvinder og Mænd, og man er kommet til det Resultat, at Lønnen skulde være den samme